

În serviciul familiei mele

„Descoperirea vocației mele a fost un dar de la Dumnezeu”.
Sunt cuvintele lui Marisol Pérez, asociată a Opus Dei din Palencia.

08.09.2013

Am întâlnit Opus Dei când aveam 20 de ani. Eram în vacanță, într-un oraș din sudul Spaniei, când o prietenă m-a invitat la o meditație. Nu mai fusesem niciodată într-un loc asemănător; atmosfera din casă, oamenii erau tineri și veseli... Era o

capelă, iar un preot ne-a vorbit despre viața de rugăciune și despre munca bine făcută, care poate fi sfântă și sfințitoare... Aceste idei mi s-au părut atât de atrăgătoare încât, când m-am întors acasă, am întrebat unde aș putea găsi un Centru al Opus Dei și, în șapte luni, am hotărât că aceasta era viața pe care o doream pentru mine.

În acea perioadă, situația mea familială era foarte complicată, pentru că mama mea, care era atunci o femeie tânără, de 50 de ani, fusese diagnosticată cu artrită progresivă și generalizată. După câteva luni, a trebuit să folosească un scaun cu roțile. Am putut să am grijă de ea până la sfârșit, timp de șase ani, în care a suferit de o infirmitate care a ajuns totală. De asemenea, am avut grijă de tatăl meu, până când a murit.

Această îngrijire continuă, zi și noapte, mi-a impus câteva schimbări în viață, și nu am mai putut să merg la cursuri. Atunci, m-am înscris la Învățământ la Distanță. Apoi, a trebuit să întrerup studiile, pentru că nu era disponibilă specializarea Filologie Engleză.

Când a murit mama, m-am dedicat timp de cinci ani muncii în administrația unuia dintre căminele Opus Dei, pentru că acolo am găsit un mediu plin de grijă, primitor, de cămin familial. Au fost ani de muncă intensă, dar foarte creativă și plină de satisfacții.

Apoi, m-am întors la universitate. Am terminat studiile și m-am pregătit pentru admiterea ca profesor în învățământul secundar. Am obținut un post chiar în orașul meu, la început suplinitor, iar mai târziu titular, lucru care mi-a permis

să continui să îl îngrijesc pe tatăl meu, fără să îl scot din mediul lui.

Acum înțeleg că descoperirea vocației mele a fost un dar de la Dumnezeu. Datorită spiritului Lucrării, am putut să înfrunt boala gravă a mamei mele, să văd voința lui Dumnezeu în viața de zi cu zi și să îi ajut și pe alții să o vadă. A mă ști și a mă simți fiică a lui Dumnezeu este esența fericirii mele și, de ce să nu o spun, a bunei mele dispoziții, care este atât de importantă în viață. Rugăciunea, abandonarea în mâinile Domnului, căutarea sfințeniei în muncă orice s-ar întâmpla, sunt mereu izvoare de bucurie și de satisfacție.

Am văzut că viața poate să ofere multe. În cartea *Drum* a Sfântului Josemaría, este un pasaj în care se vorbește despre un arc comprimat care, când se întinde, poate ajunge departe. Așa mi s-a întâmplat mie.

Am petrecut câțiva ani pregătind activități în străinătate, pentru ca alte colege să le ducă la bun sfârșit. Apoi, când nu am mai avut obligații familiale, munca mea mi-a dat posibilitatea să călătoresc, însoțind grupuri de elevi în schimburi culturale (în cadrul Proiectului Comenius) sau în acțiuni de voluntariat în diverse țări ca Anglia, Irlanda, Suedia, Polonia, Statele Unite sau Italia.

Pe de altă parte, să trăiești tot timpul în același oraș are avantajele sale: cunoști multe persoane și mulți te cunosc pe tine, mai ales atunci când activitatea profesională te obligă să vii în contact cu elevii și cu părinții lor. Acum un timp, m-au solicitat să colaborez la o emisiune de radio și am acceptat. Acum colaborez la o rubrică săptămânală de opinie și prezidez Asociația Spaniolă împotriva Cancerului, care ajută

foartemult persoanele afectate de această boală și rudele lor.

Cât despre experiența mea în Opus Dei, pot să spun că, la fel ca orice drum care se alege liber și care durează toată viața, este presărată cu încercări, dificultăți și îndoieli, dar când ai încredere în Dumnezeu, întunericul se împrășteie și, mai târziu sau mai devreme, apare lumina.

.....

pdf | document generat automat din
<https://opusdei.org/ro-ro/article/in-serviciul-familiei-mele/> (22.02.2026)